

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Udrag fra J.H. Wessels Samlede Digte

Citation: Wessel, Johan Herman: "J.H. Wessels Samlede Digte", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-idm140161406088224/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

»Skæbnens vrede Tordenkiler træffe her os ikke meer«, Oehlenschläger. »Den, som spindrer Egen med sin Tordenkile«, St. St. Blicher. »Frygt et Tordenkilens Raag«, Hauch. — P. L. Müller, der ikke har kjendt Ordet Tordenkile, gjætter, at Wessel her har tænkt paa »en af de gamle Steenoxer, som jævniig opgraves«.

Side 48, Linje 23.

»Der stod da baade Mand og Kone i en Maade.«

Staae i en Maade, blive forvirret, maaltid, forlegen, en Talemaade, der ofte forekommer hos Holberg.

Fabelen om de tre Ønsker, der ikke bringe Velsignelse, er aldgammel, og har i de forskjellige Litteraturer forskjellige Former. Wessels Indledning, især i Begyndelsen af Digtet, minder om Ovids *Metamorphosæ* (Lb. VIII, fab. 7—9) og LaFontaines Fabler (tolvte Bog, 28de Fabel).

Herremændene.

Stoffet til denne fortællelige Fortælling, der altid har hørt til Wessels populære Digte, er taget af et ældre engelsk Vitrihedsblad, *Ugeskriftet The Craftsman*, tredje Bind Nr. 122 (anden Udgave, paa det kongl. Bibli.), der meddeeler Historien i Prosa efter det Franske.

Det hører til Wessels sidste Arbejder^{*)}; trykt har nærværende Udgiver først fundet det 1775, *Aftenposten* Nr. 2, hvor det sidste Vers er omgjort.

Til dette Digt knytter sig en lang Historie, der her maa meddeles. Krigsråd Peter Johansen Neergaard til Ringstedkloster og Meerløse, født 1702, en af Datidens rigeste Mænd i Danmark, giftede sig 1742 med Jonfru Kirsten Tomnesen (født 1717), der kort efter Blyllapet fødte ham en Søn, Jens Brun, og i de følgende Aar endnu to Børn, Johan Thomas og Johanne, og døde 1751. Krigsråden døde 1772. De tre Sønner bleve optagne i Adelsstanden den 31de Mai 1780. Alle tre Børn efterlod sig Afkoms, og fra dem nedstammer den endnu blomstrende Neergaardske Slægt. — Den ældste Søn, Jens Brun de Neergaard til Svenstrup og Meerløse, Wessels Jevnaldrende (født den 14de Juni 1742), troede i Wessels Digt at see et personligt Angreb paa sin Familie, og for at forklare dette maa man vel forudsætte, at den rige Krigsråd Neergaard har været sød Herremænd haard mod sine Bønder, at Egaalbede har antastet hans Kones Rygte, og at Sønnen Jens Brun har ført et uregelmæssigt Liv i sin Ungdom. For at hevne sig udgav denne en grov Parodi, og Wessel, der saaledes uforudset blev anfaldet ligesaa uforskyldt som haardt, synes at have taget sig Sagen meget nær, hvorefter Mere erfares i nærværende Histories Fortsættelse længere nede ved Anmerk. til »Sadelens« og til Gravskrifterne (Side 194 og 218).

Side 49, Linje 19—20.

»Og det er lide,

Et bønders Suk at høre vilde.«

Disse to, i al deres Simplicitet grænsede Linier, hvori Digteren udtalte sin Sympathi for Bønder Emancipationen, have en egen Betydning for Wessels humane Sindelag, der ikke delte den Ligegevidighed, Normændene i Almindelighed udviste for den danske Landbosag, næret Normanden Chr. Colbjørnsen, der siden

^{*)} Wessels Digte ere i nærværende Udgave saa lidet som i de ældre ordnede chronologisk, hvad der ikke lader sig gennemføre, da man ved en stor Mængde af de enkelte Digte og Vers ikke kan bestemme Aarsalset, da de blev til. Ikke heller har en saadan Orden nogen Betydning hos en Digter, hvis Forfatter-Periode omfatter saa saa Aar.